

---

1. Søndag i Advent

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

1. Søndag i Advent	4
1. SØNDAG I ADVENT	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

1. Søndag i Advent

1. SØNDAG I ADVENT

Prædikedag 1. SØNDAG I ADVENT

Prædikedato 01. december 1940

Prædiketekst Matthæus 21,1-9

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P011240-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 70-74)

1. Søndag i Advent.

I Dag begynder vort Kirkeaar. 52 Søndage og nogle Højhelligdage sender vi Tankerne tilbage over, Ordet har kæmpet sig frem, Sangen løftet sig, Sakramenternes stille Værdighed velsignet os her i Herrens Hus. Ingen har forstyrret os. Ingen har gjort os noget. Skulde vi saa ikke føle Trang til at takke Gud? Bare vi vidste, om vi kunde det. Den Fred, vi har nydt, er den Guds ufortjente Naadegave til os? Eller skyldes den, at Fanden hytter sine? Har vi forskrevet os til Fristeren, da han bød os billige sin Fred?

Gud forlade mig, jeg ved det ikke. Og jeg ved end ikke, hvor godt det er med al den Fred. Jeg gruer for Straffen for vor Skulken, mens alle andre døjer den haarde Skolegang. Og for at vi faar det alt for billigt, Guds dyre Ord. Jeg kan ikke rigtig være med til dette: Tak, Herre, at det ikke koster os noget at høre dig til. Tak, at de andre betaler for os med Forfølgelser og Pinsler over sig.

Og dog tror jeg, at den sagtomdige Frelser har redet sit Æselsridt iblandt os i det tunge, lange forløbne Aar. Jeg kan aldrig blive træt af at undre mig over, at det var et Asen, han sagtomdig holdt sit Indtog i Jerusalem paa. Det styrker mig tit. Naar jeg vil fordømme

mig selv som jeres Præst og siger: “de fortjente at faa en, der kunde bruge meget mere af sin Tid paa dem; de fortjente at faa en, der var meget strengere, meget mere afgjort; de fortjente at faa en, i hvem Guds Ord var ganske anderledes Kød og Blod; du duer heller slet ikke; du maa meget hellere rende fra det; det skylder du egentlig dit Embede.” — Ja, naar jeg er naaet saa vidt, saa er der altid noget, der holder igen i mig, og det er den Tanke, at Kristus kom ridende paa et Asen.

Og nu mine Prækenere. Jeg er ikke sjældent halvvejs fortvivlet over dem, jeg kan huske, da jeg var 15-17 Aar, hvordan jeg svor mig selv under Kirkegang, at naar jeg engang blev Præst, skulde jeg ikke staa og prædike alt dette ligegyldige og uvedkommende, nej, det skulde blive Ord med Bud til hver eneste en. Og nu — er det det? Jeg kan være saa utilfreds med mig selv, at endog Evangelierne kan forekomme mig fortidige og utydelige! Skal det kaldes *Guds Ord*! Verdens Visdom er jo langt elegantere. — Saa smiler det sig atter frem inde i mig, at det var et Asen, han kom ridende paa.

Og naar jeg staar og døber de smaa Børn med lunkent Vand fra Kristianes Køkken — naar jeg rækker jer Alterens mere end beskedne Maaltid, ja, saa tvivler jeg ikke om, at en hvilken som helst Odd Fellow Loge kan arrangere Ceremonier langt mere mystiske og imponerende. Men hvor stemmer det godt, det, der sker her i vor Landsbykirke, med vor sagtomodige Frelzers Færd.

Jeg længes stundom efter, at Kirken skulde komme til jer med Brask og med Bram. Der kan gaa Liderlighed i Svang, eller den evige beskidte Tæven i Kortene kan stjæle Penge fra Fattigmand og fra hele hans Hjem, eller Forsamlingshusballet kan munde ud i en Ruinhob af Flasker, saa man ønsker, man stod i Pagt med Paven og kunde sætte i Ban. Men man har ikke andet end Ordet, det stilfærdige, det indtrængende, næsten bønlike Ord; for det var jo et Æsel, han red paa, og ikke en Stridshingst.

Og hvordan er man mødt ved Sygesengen, hos de døende, hos dem, der trængte til Trøst? Lægen han kommer endnu paa Krigens tredie Aar, flyvende paa Benzin og Gummi, og han har Morfinsprøjten med. Den Herre Kristus kommer paa Trædecykle og har kun en Salme at byde paa. Men det er dog hændt, at naar Lægens Kunst ikke strakte længere, gav den anden endnu ikke op. Lægen, Livets Haandlanger — alle hans Veje er blinde; bestandig stopper de op foran Døden. Men der hvor Tømreren faar Lov at kante sig ind, slaas der Bro over Sluget til Evigheden.

Men naturligvis sker det ogsaa af og til, at det bare er Æslet, der holder Indtog. Dog — Gudskelov fornåm det stundom, at Rytteren var med. Og det haaber — ejah! at han var det langt tiere, end det mårkede det. —

Og nu løfter jeg Øjnene fra mit lille Sogn, fra mit lille Land ud over den store Verden. Mågtige Begivenheder ser jeg vålte os i Møde overalt. Der rider de paa Kameler og Hingste, der bruser de frem i alle Slags Uhyrer til Lands, til Vands og i Luften. Hvordan skal en stillefarende Mand paa et Æsel klare sig i det Vildskabens Sammenstød? Ja, ja, tro, hvad I vil, men de andre klarer sig ikke. For Døden er i al deres Idræt og Agt. Er der overhovedet nogen Fremtid for Menneskeheden, da bliver det den stiltfårdige Rytter paa Æslet, der beviser, at salige er de Sagtmodige, for de skulle arve Jorden.

Herre Jesus, vi byder dig velkommen her i dit Hus. Storherrerne i Verden kan spille Bold med Jorden og omstyrte Riger og skabe Nyordning — og vi ser nok, hvad Orden der bliver. Du alene kan give os det Sind, der skaber Fred og virker til Nåstens Gavn, du ene kan frelse vore Sjåle. Vi byder dig velkommen i det nye Kirkeaar! Vi takker dig, at vi ved, du Søndag for Søndag, Dag for Dag, vil finde Vej til os i det Aar, der kommer, som du gjorde i det, der gik.